

Remanarea

Tinerimei Române

ABONAMENT ANUAL:

pe un an.....Lei 200—
pe un jumătate an.....Lei 100—
istorități și instituțiuni.....Lei 500—

In streinătate dublu.

ANUNȚURI DUPĂ TARIF SE PRIMESC
LA ADMINISTRAȚIA ZIARULUI
CLUJ, STRADA REGINA MARIA No. 36

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
Cluj, Strada Regina Maria No. 36.
Telefon 7-60.

La dreapta sau la stânga?

— Discuții în jurul modificării programului partidului național-tărănesc —

În linii largi, orice legislator nu urmărește altceva decât să mențină în societatea organizată în stat un număr de cetățeni apti a purta armele și a apăra tradițiile naționale. Și dacă ne apropiem de statul burghez modern, de statul popular, vom remarea că opera de legislație inspirată din necesitățile economice contemporane, urmărește același scop: burghezizarea pe o scară cât mai întinsă, a societății. Acest proces este posibil decât printr-o influență directă sau indirectă a legislației asupra repartizării venitului național. Transferul unei părți însemnate din acest venit asupra păturilor muncitorești se face cu ajutorul legislației sociale:

1. Mijloace de arbitraj permițând indicatelor muncitorești de a exercita o acțiune constantă asupra cotei salariilor.
2. Înlocuirea micului comerț de alimente prin servicii publice de alimentație.
3. Soluționarea problemei locuințelor muncitorești, prin campanii de construcții și închirieri comunale și de stat.
4. Împiedicarea uzurei micilor imprumutători care spoliază pe datornici prin scumpirea creditului, prin înființarea de cooperative de credit, prin instituirea de credit de stat sau prin concursul marilor bănci obligate a iefeni creditul muncitoresc, industrial și agricol.
5. Augmentarea veniturilor fiscale prin urcarea impozitelor asupra claselor bogate, și folosirea acestor venituri pentru opere democratice.
6. Încurajarea producției naționale în toate ramurile ei după un plan sistematic, elaborat după împrejurări.
7. Organizarea în mare a desfacerii produselor: problema deșeurilor.
8. Organizarea instituțiilor filantropice, de asistență socială și pentru ajutorarea șomajului.
9. Participarea la beneficii.
10. Organizarea asociațiilor de mici producători sub forma cooperativelor de producție etc.....

S'ar putea lungi încă seria de probleme care se cer soluționate de un partid politic odată ajuns la cârmă statului, probleme legate organic de firea și structura societății burgheze. Rămâne însă ceva constant: orându-lă societății, care odată acceptată nu se mai poate modifica structural, fixându-i-se partidului politic care a acceptat-o anumite cadre, peste care nu va putea trece. Statul sociologic este privit apare ca o încălecare de clase, societatea burgheză, nu-i altceva decât organizarea întregului grup social

după interesele și nevoile clasei burgheze, care deține puterea economică și politică imprimând întregului adevale și prejudecățile sale.

Este o lege a succesiunii erelor istorice, așa de bine surprinsă de Karl Marx: „istoria omenirii, este istoria luptelor de clasă. Fiecare clasă socială ajunsă stăpâna puterii politice, va impune întregii societăți toate condițiile vieții sale anterioare”.

Așa stând lucrurile, la ce se reduce un program de guvernare al unui partid burghez, cum este de pildă partidul național-tărănesc?

La acceptarea în principiu a orânduirii existente și la apărarea ei cu toate mijloacele pe care puterea ni le pune la dispoziție. Sfera creațiilor noastre este limitată de aici înainte. Programul nostru, așa cum a fost formulat, răsfrânge sumar legile de producție care constituiesc temelia societății actuale. Societatea burgheză a suferit, prin voința clasei dominante și subpresiunea împrejurărilor o serie de amputări și anume:

1. A acceptat contractul colectiv de muncă, ca expresie a organizației sindicale muncitorești, modificând în parte dreptul privat și legea economică a liberei concurențe, cu corolarul cererii și ofertei libere.
2. A acceptat formula ajutorării șomajului.
3. A acceptat arbitrajul în conflictele de muncă care în esență sunt simple conflicte economice de ordine privat, neprivind decât părțile contractante.
4. A acceptat creșterea și susținerea instituțiilor de asistență socială și a altor instituții filantropice.
5. A admis ideea cooperăției, considerată de protagoniștii ei ca vehiculul unei societăți noi, care va însemna negația celei de astăzi.
6. A acceptat toate comprimările fiscale ale „statului democratic”, pentru scopuri avnabile și inavnuabile.
7. A admis participarea la beneficii, se înțelege deocamdată facultativ, dar nimeni nu poate susține că mâine sau într-o bună zi nu va deveni obligatorie. Și reformatorii, făuritorii de programe noi se indeasă așa de insistent,

.....
Omul poate să ajungă rege ori cerșetor; va avea mereu aceiași ochi negri sau cenușii, aceeași vorbă înțeleaptă sau indiscretă, aceeași mând; între această neclintită stăruință a firei fiecăruia și nemăsurata variație a împrejurărilor, istoria trece ca printr'un leasc, primind în fiecare clipă întipărirea acestor doi factori.

.....
Așa încât, cu toate că firea omului nu se poate schimba, după cum nu se poate îndrepta un fir de păr creț, ne putem totuși încrede în ea. Ba mai mult, tocmai pentru că natura nu se schimbă, putem să ne încredem în ea. Cine ojunge până la ea se lovește de-o stâncă. Tăria unui Cezar sau a unui Alexandru venea fără îndoială în primul rând din faptul că le plăceau diferențele și că nu reproșau niciodată părului că nu face prune.

Alain.

.....
 încât într-o bună zi o să i se pretindă să adereze să i se taie gâtul. Burghezia a ajuns la limita concesiunilor ei, de aici înainte ne găsim în plin câmp revoluționar.

La dreapta sau la stânga? Simple căchete verbale, iar noi nu mai putem avea cultul lor. Ne trebuiesc fapte. Istoria politică se făurește cotidian. Înțelegerea artă a guvernării este de natură pur tehnică, reducându-se la rolul modest al unor raționări zilnice, așa cum marii căpitani ai industriei moderne au făcut în afară de programe generale uzina cu utilajul ei și cu munca ei disciplinată militărește. Astăzi, nici viitorul apropiat nu se poate defini. Viitorul este incert.

Prejudecata programului împiedică elasticitatea orientării precise, supletea necesară în întâmpinarea neprevizutului. Să nu ne facem iluzii cu modificarea programului. Sau mai precis, să nu ne lăsăm pradă acestor iluzii.

Detaliul are o importanță capitală în opera de guvernare și acest detaliu nu este de esență programatică, ci este o chestiune de simplă înțuție a momentului. Rațiunea de a fi a partidului nostru de azi înainte se fixează în competența de ordin tehnic (cunoașterea aprofundată a mecanismului vieții economice și de stat burgheze) și în probleme de ordin etic (controlul celorlalte partide în ceea ce privește corectitudinea lor în administrarea afacerilor publice). Nu vom putea exploata în sens politic decât erorile comise de partidele adverse privitoare la sistemul în care trăim.

Modificarea de program a unui partid burghez numai atunci poate fi luată în serios dacă constituie o abdicare dela percepțiile de bază ale economiei capitaliste. Ori aceasta este o imposibilitate și mai ales nu-i cazul partidului național-tărănesc.

Să nu ne lăsăm furati de iluzii, confundând simple chestiuni de ordin tehnic și de detaliu, cu preceptele din care se închiagă un program politic, a cărui modificare, presupune o revoluționare completă a concepțiilor noastre despre societate și stat.

Ign.

Schimbare de vederi

Sub ochii noștri se petrece o schimbare de vederi, pe care nimeni nu ar fi așteptat-o, mai ales să se ivească acolo unde se ivește, — în suflute pe cari nu le știm să se fi hrănit din substanța unui romantism vaporos, din muzii, niciodată.

Dela izbucnirea revoluției socialiste, în majoritatea noastră, noi, Românii, ne găsim în proces cu Rusia sovietică. Nu atât pentru că noul regim de acolo nouă ne-ar fi adus pierderi economice, pierderea anumitor avantajii pe cari legăturile cu economia de sub regimul cnutului ni-le conferia; nu atât, deci, din motivele economice ale existenței noastre, cât dintr'un refractarism caracteristic, atitudinii și structurii spirituale a îndrumătorilor, glosatorilor și gânditorilor noștri, față de tot ceea ce este nou, încercare sau fapt revoluționar, — față de ceea ce este tendință spre inovare.

Lupta împotriva țarismului a fost lupta împotriva mizeriei, ignoranței și confuziei. Dar ce am văzut noi în asta? Nimic altceva decât un haos, caracterizând o viață neputincioasă în eforturile ei spre cadre noi, spre contururi consistente. De ce? Fiindcă asta era, mai bine zis, răspundea la ceea ce speram să fie, la ceea ce speram și așteptam să se nască din toate experimentele dramatice de acolo. N'a fost aceeași atitudinea față de Apus?

*
 Orice creație umană, odată înche-gată, este investită cu valoare, intrinsecă, cu o autoritate ce tinde să o smulgă din relativ, să o absolutizeze, făcând-o aptă de a fi trăită colectiv și peste momentul istoric.

Toate tradițiile, toată schematică de viață, care stă la baza regimului creat de liberalism constituie o rețea de asemenea valori născocite din creații absolutizate; acest caracter de „absolut” al lor, asigurând: desfășurarea lentă a istoriei și în același timp marcând o atitudine refractară față de inovații, față de tendințele anarhice ale vieții adânci, adevărate.

Cât timp schemele și formele cari incadrează regimul nostru s'au găsit în desăvârșită — sau cel puțin, cu o aproximație maximă — concordantă cu necesitățile existenței noastre, ele nu se puteau răsfrânge

(Continuare în pag. 2-a.)

„Prăzile Trianonului“

II.

Cărțile maghiare de propagandă revizionistă, scrise în diferite limbi streine, înfățișează Ardealul nostru ca și „o pradă a Trianonului, care se află sub o stăpânire românească vremelnică, dar care în curând va fi redată Ungariei printr-o revizuire de tratate(?)“.

Redau mai jos câteva pasagii ale incriminatelor minciuni ce se debitează în contul nostru prin propaganda făcută în streinătate de către neastâmpărații noștri vecini Unguri.

— „Afară de Ungaria de Nord, o rană tot atât de dureroasă și de mare pentru noi e Ardealul. Frumosul ținut muntos al acestuia este împrejmuit de către catenele frumoșilor Carpați, trasați parcă de o mână dumnezeiască și care l'a unit în mod natural cu Ungaria de care nu putea fi despărțit niciodată.

„Popoarele Apusului nu cunosc frumsetile munților acestui Ardeal. Cu vârfurile acoperite de zăpadă, cu văile adânci și romantice, cu râurile și lunecile împetrite într'un mod idilic, întrec și cele mai renumite ținuturi ale Elveției. Aceia ce au colindat întreaga lume, spun că ținuturi atât de frumoase, cu tablouri naturale, doar într-o Americă de Nord se mai pot înfățișa privirii călătorului.

„Nu de mult, domnitorii maghiari, amintesc de vânătorile de bouri, în cronicile trecutului maghiar. Urșii, destui de numeroși, colindă dumbravele munților străbuni. Dar azi, urșii nu se pot vâna decât cu permisiuni ministeriale(?). Pe Unguri însă îi poate vâna ori și cine în deplină libertate, fără să fie stingherit de cineva(!).

„In mijlocul frumsetilor seculare ale naturii activitatea milenară a maghiarismului a clădit orase înfloritoare. Dacă tratatul Trianonului atribuie în clauzele sale civilizate, frumoasa și moderna Oradea-Mare ca oraș valah, asta-i o pretenție tot atât de ridicolă ca și faptul de-a declara orașul străbun unguresc cu sfatul țării, Tg.-Mureș...“

Schimbare de vederi

(Continuare din pagina 1.)

în conștiința noastră decât sub semnul *valorilor absolute*. Istoric faptul acesta este perfect verificabil: nu se poate contesta, că atâta timp cât lumea noastră burgheză a crezut cu adevărat în regimul ei și în pivoturile acestuia, ea a înconjurat focarul socialismului cu tot felul de ziduri, cu toate blocadele economice.

Astăzi, tot mai des se observă cum oameni, cari țineau să accentueze că sunt de dreapta și pe cari li știam cantonați, în credințele lor de oameni ai regimului, ca într-o înțepenie mistică, — preconizează etatismul, colectivismul etc.; osatura regimului nostru nu le mai pare nici acestora atât de sacră. Evident, regimul iese de sub „absolut“, de sub puterea lui tabu, se dau deci dovezi de o nebănuită plasticitate; se descopere tot mai mult semnele unei eventualități care își căuta contururi și se conchide cu toată prudența de judecată critică; noua schematică ce-și ridică viața sovietică va fi viabilă.

Aceasta nu este atitudinea unor fanatici ai dogmelor ideologice ai înțelepciunilor doctrinare, ci de realități și atitudinea unor oameni cari reprezentau până ieri regimul. Totuși aceștia aruncă sămburele unui gând revoluționar...

U. Silvan.

res. de valah, apoi orașul admirabil situat al Brașovului, centrul culturii săsești (dar nu ungurești!), sau Aiu-dul cultural maghiar, ori frumoasele relieve istorice ale Huniadeștilor dela Hunedoara, sau frumosul Cluj orașul natal al unui Mathia Corvinul, în a cărui palate și biserici strămoșești fiecare piatră îți amintește Istoria ungurilor, iar cărămizile palatelor moderne sale Universității, îți amintesc dezvoltarea puternică a modernei culturi maghiare.

— „Oare cum se poate să explici unui strein, că acest nobil și frumos oraș, pe a cărui străzi frumoase se înșiră palatele strămoșești ale Wesselényilor, Telekeștilor, Zeykeștilor (de origine români!), ale Bethlenestilor, Banffyestilor, azi, nu se numește Kolozsvár, ci Cluj?“

Dacă ni se îndreaptă privirile în spre granițele valahe, la Arad, și ne întrebăm, că prin ce-și vestit acest frumos oraș, va primi răspunsul, că Aradul pentru Istoria valahilor nu are nici o importanță, dar în istoria ungurilor acest oraș a sfințit în sine prin sânge războiul dumnezeesc al independenței și libertății ungurești și prin martirajul său.

„Urmând, apoi, cursul Dunării în spre Portile de Fier, ne vom întreba, oare când a înfăptuit puterea civilizației valahe aceste minuni de așezăminte omenești, dar vom primi răspunsul de rușine, că și acestea ca și peste tot locul, le-a înfăptuit maghiarismul.

— „Tot ceace-i mai frumos din teritoriul celor trei state successorale, acestea toate le-au răpît dela noi. Admirabili munți ai noștri, locurile noastre, orașele, pustele și brădeturile toate au fost ale noastre, făcând parte din cele două treimi ale țării noastre, care au fost răpîte...“

Dar în desisurile Tatrei, sau a coastelor Hargitei, brădetul verde șopteste cu cuvintele poetului ardelean:

— „Eu și sub zăpadă rămân tot verde!“

Frumsețea și dreptatea sunt dela Dumnezeu. Frumsețea nu pier, dar nici Dreptatea!“

Lata ce minciuni nerușinate sunt puse în sarcina țării noastre și totuși, noi, nici nu ne gândim ca să contrabalansăm această acțiune dăunătoare prestigiului țării noastre!

De unde vor ști streinii că frumoasele ținuturi plânse cu atâta jale de Unguri, au fost stăpânite din moștrămoși de către poporul valah?!

Istoria cu care se fălesc Ungurii prezintă și personaje cari sau ridicat din rândurile poporului românesc ardelean. Dar de unde vor ști acești streini, că Huniadeștii cu Matia Corvinul au fost români, sau Zăicăneștii etc.? Și că Hunedoara lui Ion Corvin de valahii, din rândurile cărora s'a ridicat?

Ar trebui ca să le răspundem odată acestor impostori și exerozi internaționali, așa după cum merită?!

Dar când ne vom decide ca să le răspundem?!

PETRE PETRINCA.

In atențunța turiștilor români cari pleacă în Italia.

Consulatul italian din Cluj ne roagă să publicăm următoarele:

„Organizațiile de turiști români care doresc să călătorească în Italia și să obțină reduceri pe Căile Ferate Italiene, trebuie să trimită cererile Consulatului Regal Italian în Cluj care se va îngriji direct de rezolvirea lor.

Iară cererilor adresate direct Ministerului Afacerilor Străine sau al Comunicațiilor și nu prin Consulatul amintit mai sus, nu li se va da nici un curs“.

Sindicalismul revoluționar sorelian și fascismul

Doctrina soreliană se rezumă în cultul violenței proletare. S'a crezut multă vreme, că fascismul italian ar fi înfăptuirea practică a doctrinei lui Sorel. Nu se poate contesta faptul unor analogii între aceste două sisteme. Nota de asemănare constă în concepția antiparlamentară și antidemocratică. Dar deosebiri între fascism și sindicalismul revoluționar sorelian sunt așa de profunde, încât nici nu se poate vorbi de sorelianism în Italia.

Sorel admite: ideea de grevă ca instrument de luptă în revendicările muncitorești (mitul grevei generale) organizarea revoluționară a proletarilor, lupta de clasă cu toate corolarele ei, revoluția socială catastrofică a lui Marx (corespondenta grevei generale). Sorel descompune marxismul, eliminând ideea de program și reducându-l la un singur postulat: lupta de clasă, aceasta având o valoare în sine. De-asemena Sorel, ca adversar al democrației și al statului politic, preconizează

ideea destrucției statului și a tendințelor lui centralizatoare, afirmând morala producerii directe organizată în sindacate considerate ca adevăratul cadru al societății viitoare. Fascismul din contra proclamă cultul statului, conservându-i întreaga ființă politică.

Sorelianismul este profund marxist, fascismul este antimarxist. Cel mult, putem considera fascismul ca un fel de sorelianism oligarhic, prin denaturarea sensului adevărat al principiilor maestrului violenței proletare. Sorelianismul, are înrudiri de metodă cu anarhismul politic (Bakunin, Kropotkin) și moral (Nietzsche), fascismul este încarnarea politică a machiavellismului. De aceea fascismul este lipsit de caracterul universalității, fiind un simplu fenomen local, cu adânci tradiții în viața poporului italian, în timp ce sorelianismul urmărește a surprinde sensul mișcărilor proletare moderne de pretutindeni.

T.

Omul de stat este sinteza aspirațiilor grupului întreg într'un moment dat al istoriei. Este vorba de omul de stat modern, care este un exponent fidel al dezideratelor masei populare și atâta vreme își menține privilegiul de conducător, până când își ajustează faptele și conștiința lui, nevoilor concrete ale majorității. Minoritatea socială își pierde orice semnificație etică, în momentul când majoritatea ajungând la conștiința forței și-a preponderenței sale, refuză de a fi guvernată în contra voinței și intereselor sale.

Toată istoria omenirii se reduce la conflictul neîntrerupt între conștiința omului și forțele inerte ale materiei. În țara românească o seamă de nădrăgari mărunți și de aventurieri iresponsabili au luat cu antrepriză opera de îndobitocire colectivă, pentru triumful ideii naționale mistico-filozofice și realizarea unității sufletești a tuturor Românilor pe temeiul unui patriotism integral istorico-teologic.

Mai bine libertatea de care ne bucurăm, decât liberalismul pe care ni-l jăgăduesc ei și mai bine drepturile englezilor decât drepturile omului. D sraeti.

Primăria Municipiului Cluj

No. 14446—1931.

Publicațiune de licitație.

Primăria Municipiului Cluj, publică concurs de licitație pentru furnizarea bandajelor și envelopelor, necesare pentru mașinile și camioanele acestui municipiu — după cum urmează:

1. 3 buc. bandaje dim. 660×820×120.
2. 6 buc. bandaje dim. 1050×140×868.
3. 4 buc. bandaje dim. 1060×120×899.
4. 2 buc. Envelope dim. 30×4-50 H. D.
5. 2 buc. Envelope dim. 34×6—H. D.
6. 2 buc. camere dim. 30×4-50.
7. 2 buc. camere dim. 34×7.
8. 1 buc. bandaja dim. 900×120×720.

Licitația va avea loc în ziua de 11 Septembrie 1931, ora 11 a. m.

Ofertele se vor înainta Comisiei de Licitații a Municipiului Cluj (camera 5 a Primăriei) în plic închis și sigilat, împreună cu garanția de 5% a sumei oferită depusă în numerar sau efecte de stat la mâna președintelui.

Condițiunile de furnizare se pot vedea în biroul Atelierului Central al Municipiului Cluj (Calea Traian No. 19).

Cluj, la 31 Iulie 1931.

Președintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

No. 3636—1931

Publicațiune

Comisiunea de licitații de pe lângă Clinici, ține la 8 Septembrie 1931, ora 9 dim. tratare prin bună învoială, împreună cu licitare prin supraoferte verbale, pentru aprovizionarea cu cantitatea zilnică de 300 (treisute) litri lapte, până la 31 VIII 1932.

Doritorii vor putea consulta caietul de sarcini în orele oficiale la Adm. Clinicilor.

Direcțiunea Clinicilor.

Primăria Municipiului Cluj

No. 15989—1931.

Anunț.

Municipiul Cluj va încheia prin licitație publică cu oferte în scris, închise și sigilate pe durata de 3 ani dela data mai jos fixată următoarele localuri de prăvălie:

1) localul de prăvălie No. 1 din clădirea Calea Regele Ferdinand No. 28-a, ocupat de firma Susman și Szabados, dela 1 Octombrie 1931,

2) localul de prăvălie No. 7 din clădirea susmenționată ocupat de dna Nora Bretan, dela 1 Decembrie 1931,

3) localul de prăvălie No. 1 din clădirea Piața Mihai Viteazul No. 35, ocupat de firma Rosenfeld și Grün, dela 15 Decembrie 1931.

Licitațiile se vor ținea în conformitate cu dispozițiunile cuprinse în art. 88—100 L. C. P. în ziua de 10 Septembrie 1931, ora 11 a. m., înaintea Comisiei de licitație, sala de ședințe.

Odată cu predarea ofertelor concurenții vor preda la mâna dlui președinte al comisiei numite o garanție provizorie în numerar sau efecte garantate de stat egală cu 5% din suma oferită drept chirie pentru durata susindicată.

Condițiunile de licitație se pot vedea în biroul Serviciului Economic.

Cluj, la 14 August 1931

Președintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

Nr. 3625—1931

Publicațiune

La Dir. Clin. Univ. Cluj, se vor repara pe baza unei tratări prin bună învoială ce se va ținea în ziua de 10 Septembrie a. c., ora 9 dim. două cazane de încălzit.

Doritorii vor putea cere devizul în orele oficiale dela Adm. Clinicilor.

Direcțiunea Clinicilor.

Principiul regrupării forțelor politice sau despre necesitatea compromisurilor.

cum s'a răsfânt în conștiința tineretului chemărist „ideia fuziunii cu averescanii“.

Nu considerăm lipsita de interes această chestiune, ba din contra, prețuim aspectul unei probleme destul de interesantă, dacă nu pentru scopurile noastre imediate, cel puțin ca o problemă de tactică politică generală. Averescanii, ca întotdeauna, vor servi drept pretext pentru o argumentație politică utilă, demnă de ținut în soarelă pentru atitudinile noastre de viitor. Ținem să afirmăm dela început puțină circumspecție și prudență, ne-ar strica, mai ales astăzi când pun în discuție însăși temeliiile de existență ale societății noastre, orânduiri consacrate de o lungă experiență istorică, și când la porțile minții noastre bat ritmuri necunoscute în timpul trogloditilor averescani. *Noi nu scriem de dl Goga, sau alt domn bine, pe personal poate să treacă, prin-un proces de bruscă adaptare, ci de averescanii sau averescanism, de un zis partid politic, al cărui program reduce astăzi la instinctul foamei a cărui popularitate se condensează într-un pâlce de ortaci rebegifi și năpâști, bătăuți de Dzeu și de oameni, îndrați într-o vagă disciplină ostășească.* Există în țara noastră o prejudecătura periculoasă pentru organismele politice în luptă, prejudecata solidarității necalculată, pripite, a acelor solidarizări minore impuse de necesitatea momentului.

Un soi de oportunism orb care înneacă atât viziunea clară a detaliului, cât și amplele perspective ale viitorului, slăbește încrederea în propriile forțe, anesteziază simțul proporțiilor și împiedică toate posibilitățile de a găsi o soluție în configurația politică a unui moment dat. Ce reprezintă averescanii, după o obiectivă și serioasă analiză a împrejurărilor prin care trecem, în configurația politică a țării? Raportul de forțe politice, pentru că se poate vorbi decât de raport de forțe, nu reprezintă nimic, radical nimic! Nu discutăm problema nici din punct de vedere etic și nici „estetic“, ci lăsăm de-o parte chestiunea demnității omenești și-a bunului simț, și în punct de vedere pur politic. Este vorba de avantajul real, palpabil care rezultă în urma unei fuziuni. O fuziune, este rezultatul unui acord bazat pe concesiuni reciproce, cu avantajii bivalente pentru ambele părți conetante. În asemenea condițiuni, rearea eventuală a unei fuziuni cu averescanii, pe lângă că ar compromite popularitatea partidului național-țărănesc prin neseriozitatea actului, viața politică unde domină ideea luptă, niciodată un învingător nu poate fi mână invinsului), iar retrograda programul cu 100 de ani. Un partid de masse, ca partidul național-țărănesc, nu poate avea față de adversarii săi învinși de soartă decât milă și dispreț. Nu ne vine a crede, că conducătorii partidului național-țărănesc ar fi în stare să confunde un ușor al de popularitate sau o jenă de moment, cu o reală înfrângere, care ne împingă până acolo încât să deșăim conflictele politice de jos, din diul lor mai potrivit, sus în atmosfera căldută a clicilor bucureștene. Nu ne uzează, decât într'o zănatcă fanfane raportericească, un partid radiodemocratic, în 2½ ani.

fabrica, ogorul, biroul axfixiant, solidaritatea cu noi a grupurilor organizate ale muncii direct creatoare, moaștră aspră a producătorilor mereu răzbitiți, constituiesc de azi înainte substatul care legitimează ascensiunea noastră. Puterea de stat se cucerește în luptă, nu se oferă niciodată gratis. Este de asemenea eronată concepția, că prin absorbirea forțelor politice s'a redus și numărul competițiilor politice. Din contră s'au măslășurând „avantajurile“ puterii în d silit, unor intruși care ar fi fost

excluzi din arenă prin forța împrejurărilor. Sunt anumite reguli de igienă politică în regimul democratic care trebuie să fie respectate sub grave sancțiuni. *Nu se poate insista îndeajuns asupra faptului, că în împrejurările de astăzi lupta politică pentru cucerirea puterii de stat se dă jos, nu sus, și cu mult mai multă garanție de durabilitate.*

Dealtfel, evenimentele se succed într'un ritm așa de accelerat, încât pentru oamenii politici cu perspectivă, nu mai rămâne vreme pentru jocul abilităților diplomatice și pentru combinațiile de culise.

Programe, care altădată se descompuneau după voia noastră și se eşalau pe zeci de ani, astăzi se condensează în acțiuni brusce și radicale în răstimpul unei scurte guvernări. A trecut vremea acțiunilor frânte și conciliante cunoscute în tipicul clasic al politicii democratice. Numai adversarii puternici ne vor putea sili să facem compromisuri necostisitoare pentru noi, dar față de politicienii de profesie, transformați prin înfrângere definitivă în găinari vom întrebuința o singură metodă logică și sănătoasă: izolarea lor sistematică. Este cazul averescanilor. Punând din nou întrebare ce reprezintă averescanii în configurația politică a României de azi, răspundem: nimic, radical nimic. Un „partid“ fără popularitate, aprogramatic, fără personalități proeminente cu largă înțelegere pentru ritmul vremii.

Chestia blocului ardelenesc și apărarea intereselor specifice ale Ardealului, nu au nimic comun cu negocierile propuse prea puțin înțelept din partea unui grupuleț de inși bătăioși și ridicoli. Insinuările făcute de averescanii ne sugerează următoarele concluzii:

1. Orice compromis, înțelegere de colaborare sau pact de fuziune cu un partid reacționar, ne va costa ființa întregă a partidului și pentru acest motiv numai voința tuturor va hotărî în viitor.

2. „Dușmănia“ unui astfel de partid este mult mai sănătoasă pentru noi, atâta vreme cât avem curajul luptei și conștiința forței noastre, decât prietenia lui. Impuritățile intrușilor sunt mult mai periculoase decât ura lor turnată în atacuri violente îndreptate din afară în contra noastră.

3. Elementele conservatoare sunt cancerul partidelor tinere democratice. Adezionile, fie personale, fie în grup n'au decât un singur scop: descompunerea partidului democratic asaltat, considerat ca periculos. De multe ori iluzia forței numerice (vorbind de partid) împiedică triajul. Puterea unui partid politic constă în unitatea lui ideologică și programatică și-n disciplina lui, nu în număr.

Un partid politic democratic nu poate fi conceput decât ca un stat major al mulțimii, iar singura lui preocupare constă în a se pune de acord cu dezerdatele legitime ale masselor. Astfel stând lucrurile, n'are nici un înțeles, nici măcar o pasageră înțelegere de colaborare cu averescanii, mai ales astăzi când se pune ca o problemă de viață a partidului nostru trierea elementelor conservatoare, care ne-au dat atât de lucru și ne-au zădărnicit într'o bună măsură realizarea planurilor noastre de adâncă reformă socială și economică. Ne-am săturat de-atâta amar de datină și ne-am vindecat de experiențele fragmentare. Credem că a sosit vremea revizuirii conștiinței forțelor noastre reale, operație ale cărei condiții naturale nu pot fi în nici un caz împletite din negocieri de bălcu și abilități mieroase. Taifasurile și compromisurile slăbesc energia luptătorilor adevărați.

Observator.

KIBLAT

Trăim sub influența atotputerniciei hazardului. El este simbolul epocii. Nici o lege de previziune nu se poate stabili în nici un domeniu: nici în materie de economie politică și cu atât mai puțin în materie de politică bugetară. România de pildă nici un moment nu e sigură cât va încasa: impozitele se încasează prost. Statul nu știe cât încasează, dar știe precis care sunt sumele reparațiilor ce trebuie vărsate peste graniță.

Guvernul nostru, ca și acela al Ungariei, nu face altceva decât încercă să oprească veșnica oscilație a veniturilor și cheltuielilor prin măsuri paleative, ca și când mobilitatea excesivă a mercurului ar fi reușit să eludeze principiul vaselor comunicante. Guvernul ungar a moștenit un deficit bugetar, care se urcă acum la 200 milioane pengö. Și, culmea ironiei, încearcă să înghită aceste deficite, aruncând noi impozite pe cetățeni. Mai întâi un nou impozit pe case, apoi pe cifra de afaceri, pe zahăr, benzină, apă gazoasă și pe gaze. Vrea să reducă lefurile funcționarilor și să arunce un nou impozit pe veniturile funcționarilor particulari. Ei nu știu, măgarii, că impozitul ucide impozitul și nu cunosc cel mai elementar principiu de economie politică, că sarcinile cari apasă greu asupra întreprinderilor și a bogățiilor, distrug însăși aceste bogății!

Anglia, pe de altă parte, îndată după războiu a încercat să-și refacă piețele din 1913, să-și intensifice din nou fabricațiunile și comerțul. Nu socotea că această intensificare a industriei și a comerțului se aliază cu căderea vertiginoasă a puterii de consum. Comerțul scade din cauza supraindustrializării, exportul de carbune scade și el și o mulțime imensă de mineri sunt aruncați pe drumuri. Inzadar încercau guvernării să ducă o politică bugetară de paleative, apelând la eroismul fiscal al națiunii. Îndată după război, Anglia onorase Franța cu un regim privilegiat. Franța plătea carbunele importat din Anglia cu același preț ca și industria engleză. Mai târziu însă a revenit la politica liberală nemai oferind nimănui nici un fel de privilegiu: Franța plătește astfel 105 schillingi la tonă de carbune câtă vreme industria engleză îl primea cu 35 sh. Iată însă că acum Anglia, aflându-se în pragul falimentului, subminată în orient de propaganda sovietică, și în interior de criza produsă de însăși politica sa economică (origina șomajului fiind produsă de izolarea sa economică bazată pe principiile liberale), iată deci, că acum chiar Anglia invită statele europene la un regim de colaborare, cooperatie și solidarism economic. Naționalismul economic a eşuat pe toată linia și toți speră că prin o acțiune unitară vor reuși să ia o poziție stabilă, hotărâtă, în fața economiilor vrăjmașe din afară: sovietică și cea americană.

Prima se află în situația cea mai privilegiată. Profită material, profită din criza morală a statelor, și profită spiritual. Ori ce faliment în afară, fiecare crach, pentru Soviete sunt o provocare, o propagandă și o permanentă ofensivă. Toate statele din lume sunt deficitare, defensive și debitoare în această luptă economică. Rusia câștigă pe toate fronturile. Germania ia parte la manevrele sovietice, acordă credite, cumpără dela Soviete și creiază o filosofie nouă începând să se convingă de falsitatea concepției individualiste: predică împotriva ideologiei vechi fondată pe perfecționarea personalității umane și pe proprietatea individuală. Franța însăși, reprezentată ca cea mai puternică, cea mai încarnată și ultima cetate a capitalismului, face compromisuri și ajută indirect Sovietele. Italia formează flota aeriană a Sovietelor. Toată Europa detestă regimul și ajută sovietele să-și creieze uzine și forță armată, și să-și realizeze planul quinquenal.

Când toate Statele Europei vor fi

sleite de puteri, de șomaj, de criză și de datorii de războiu, iată că două state puternice vor sta în față privind-se orunt cu ochi de vultur: St. Unite și Sovietele, cărora toate celelalte le vor fi ascultătoare, supuse și tributare. E lucru știut că criza mondială a izbucnit în America de Sud. Imediat urmează micșorarea forței de cumpărare care influențează asupra întregii conflagrații economice a lumii.

Deși — ironia sortii — America, datorită monroeismului, încercase la început, sau simlase (nu se știe), izolarea sa economică și își propuse să nu se mai amestece în politica și gospodăria Europei. Aceasta însă nu se putea lipsi de grâu, de carne, de bumbacul, lână și celelalte ale Americii, pentru care vărsa anual (pe lângă datoriile de războiu) o sumă uriașă de milioane de dolari. Încât politica de izolare a Americii a fost ipocrită și politica de independență economică a Europei: un vis. Franța are să se înec în aur. Fiecare fenomen economic își are reversul lui. Prea mult aur aduce prea puțin aur. Probabil că Francezii ca să nu se înnece în aur, îl vor arunca pe piață, dacă nu în mare, cum au făcut Javarezii cu cafeaua.

Și noi Românii? Ne ținem de fleacuri. Desființăm școli, reducem salariile, și aruncăm noi impozite ca ungurii. Praf în ochi. Să se știe! Nici chiar reducerea completă a bugetelor armatelor nu rezolvă criza, (propunere care se va face în 1932 la conferința desarmării), cehluții cari înghit aproape jumătate din bugetele tuturor țărilor. Solidarismul băncilor? Vax. Solidarismul mondial al comerțului? Fum. Etatism, socializarea capitalurilor? Misticism. Altceva trebuie, nu se știe ce, nici cei mai mari economiști nu mai pot descifra legile evoluției economice: poate nici comunismul nu-i ultima etapă.

Curios! Cu imense stocuri de produse industriale, cu o uriașă îngrămadire de materii prime și cu o producție agricolă cum n'a cunoscut vreodată omeneia — suntem amenințați să rămânem goi și să murim de foamă. Producția capitalistă prin definiție e falimentară: poate să-și arunce produsele în mare, poate să dea foc stocurilor de grâu, dar nu poate să scadă prețurile sau să împartă gratuit produsele mulțimilor zgribulite de frig și lihnite de foamă.

Deocamdată noi Europeanii privim spre un punct îndepărtat la orizont ca musulmanii când se roagă cu mâinile întinse în semn de rugăciune spre Kiblat (Mecca): unii într'o parte (St. Unite) și alții într'alta (spre Soviete)... și așteptăm.

Oscar Jianu.

Primăria Municipiului Cluj

No. 8661-1931.

Anunț de licitație.

Primăria Municipiului Cluj, publică concurs pentru pavarea cu bolovani de râu (4000 m²) a străzilor Mașiniștilor și Carpaților. Termen de executare a lucrărilor 6 săptămâni. Ofertanții vor depune o garanție de 5% în efecte de Stat sau numerar.

Caetul de sarcini, seria prețurilor, devizul se pot vedea și decopia între orele 11-13 în biroul Serviciului Tehnic (Str. Cogălniceanu No. 4, et. I) unde se pot primi toate deslușirile. Licitația se va ține în conformitate cu L. C. P. și Reg. O. C. L. Valoarea devizului 280.000 Lei.

Licitația se va ține în sala de ședință a Primăriei Cluj, înaintea Comisiei de Licitații la 10 Septembrie 1931, ora 11 a. m.

Cluj, la 31 Iulie 1931.

Președintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

Buletin Intern

Alegerile dela Neamț. A fost ales Zelea Codreanu. Un democrat adevărat al cărui ideal constă în educarea încreștă dar sigură a masselor, dezvoltarea conștiinței lor cetățenești, promovarea principiului justiției eterne, al egalității în drept, „al inegalității în fapt” și al progresului pe cale pașnică, ar interpreta rezultatul dela P. Neamț ca o eroare a scrutinelui popular. Noi credem altceva: Garda de fier, reprezentată acolo prin Zelea Codreanu, a triumfat prin afirmarea îndrăzneală a principiului violenței. Masele încep a-și da adăziunea pentru curentele extreme, adică alegă după arbitrar. În perioadele critice ale societăților omenesti, oricât de organizate și de civilizate ar fi, o guvernare e cu atât mai fecundă, cu cât trece dincolo de granițele dreptului. Este tot ceea ce-ți poate sugera alegerea dela Neamț.

Declarațiile dlui Iorga. Prezentându-se la dl Iorga (dsa se afla la Margalia) un grup de țărani dobrogeni pentru a-și expune doleanțele lor, dl prim-ministru Iorga după ce i-a ascultat în tihnă le-a răspuns următoarele:

1. Cine nu mai poate răbda mizeria să se arunce în mare. (Această posibilitate n-o au decât Dobrogenii, cetățenii altor regiuni vor trebui să-și facă harakiri).
2. Să nu mai plătească datorile și impozitele.
3. Sindicatul bancherilor mari care erau să se dea de răpă sau poate că se făceau de ochii lumii și ajutorul dat de stat acestor bancheri, îl privesc pe dl Argetoianu, ministrul Regelui. Dl Iorga n'ar fi ajutat pe bancheri pentru că-s Evrei și dsa este antisemit.

4. Deși este prim-ministru, el nu poate răspunde decât de 2 miniștri, ceilalți fiind ai Regelui.

5. Nu este în stare să facă nimic și țărani să-l lase în pace și să nu mai umble cu fofărlă, că dacă o da Dzeu o să iasă bine. Dl Iorga, în încheiere, a pronunțat un „să ne-ajute Dzeu” după „datina” străbună.

În urma declarațiilor dlui Iorga, unii au răs, alții au plâns. Ce ciudat se răsfrâng în conștiința oamenilor umbrele călătoare ale mizeriei.

Monopolul alcoolului. Guvernul Iorga monopolizează alcoolul. Motive:

1. Raționalizarea pomiculturii.
2. Venituri în plus pentru fise.
3. Condiții de igienă socială superioară celor actuale.

Efecte: Statul politic este un gospodar tâmpit și-n consecință ușor de tras pe sfoară. Dela monopolul public vom trece pe nesimțite la cel privat. Un exemplu: Statul are nevoie de un împrumut. Trustul x îl oferă în schimbul concesiunii pe termen de 1000 de ani a monopolului alcoolului. Se fac cu această ocazie vre-o 15 teorii juridice constituționale, patriotice și pe urmă statul rămâne cu buza umflată. Monopolul rămâne, însă pentru trust, iar banii se duc. Este o tendință interesantă și... costisitoare pentru contribuabil și consumator în genere a economiei moderne: Prin monopolul public la cel privat. Tendința morală ar fi inversă. Dar economia și morala se alegă ca ziua și noaptea. Desigur că nici consumatorii, nici producătorii, nici statul nu vor avea prea grozave beneficii. Intermediarii, de culoare monopolistă stau după use, cu plaivasul la ureche.

Greva Brutarilor (cu B). Dacă s'ar pune brutarii în grevă, ce s'ar întâmpla cu noi, se întrebă un confrate? Am duce-o greu de tot în privința pâinii. Și nu-i exclus ca acest „soiu de producători” să pună coada pe spinare, dato fiind efectele legii pentru valorificarea cerealelor.

La țară și la oraș. Liniște aproximativă. Ici colea câte un pui de răfuială și câte o grevă mai mititică. În București, după statistica oficială sunt 200 de șomeri. Se exagerează. Nu pot fi mai mulți de 5—6 inși, și aceia mai mult de puturoși, decât din lipsă de lucru. În general treburile merg bine. Școlile se desființează, cultura stopează, activitățile economice lăncezesc, bugetul se reduce și impozitele rămân constante.

Este o armonie înviorătoare și tehnică.

Prigonirea național-țărăniștilor. Guvernul nu are decât o singură țintă: compromiterea partidului național-țărănesc, prin orice mijloace. Membrii marcanți ai acestui partid, burghezi de treabă, care n'au altă vină decât aceea de a trăi într'un regim care permite ascensiunea individuală la bună stare după legile economiei burgheze, sunt scoși afară din cadrul acestor legi, izbind prin aceasta prestigiul lor de oameni și partidul. Pentru fiecare caz în parte, (cazul d-lui Romul Boilă, al d-lui Crișan, al d-lui Sever Bocu ș. a. m. d) se pot face argumentații eclatante în ceea ce privește prigoana împotriva lor. Nu ne rămâne altceva de făcut, decât să procedăm la fel, mâine-poimâine sau într'o zi oarecare de stăpânire a puterii. Vom purta și noi pe la toate icoanele pe toți foștii demnitari ai statului.

Nu ne mai rămâne alt mijloc de apărare decât represaliile.

Buletin Extern

Criza Britanică. Laborismul adică socialismul englezesc a intrat în sin-copă. Procesul de descompunere a început mai demult. Astăzi însă, toată mișcarea socialistă a Angliei este cuprinsă de paralizie generală. Până astăzi de fapt acest curent n'a cucerit nici o poziție dominantă, așa că nu are ce pierde. A guvernat prin toleranța partidelor de dreapta, respectând cu sfințenie uzurile de fier ale statului liberal. Criza actuală s'a potențat în așa măsură, în special criza financiară, încât măsurile „umanitariste” cheia programului laborist în insulele splendide izolare, sunt insuficiente. Dreapta, rupând în două șandramana democrației echivoce, va lua măsuri drastice de asanare financiară sacrificând așa „cum trebuie” buzunarele săracilor. Aceștia din urmă sunt siliți să-și schimbe oștea gândurilor, îndreptând-o dincolo de laborism, liberalism și conservatism. Nu se cunosc încă senzurile precise ale bătăliei sociale viitoare din Marea Britanie. Englezii sunt curioși și se mișcă greu. Când este vorba de rupt cu tradiția.

Criza Spaniolă. Componente: 1. Criza agricolă, care în Spania secularilor flămânzi, este endemică. 2. Criza industrială, revoluția politică anarhizând debuseurile și siguranța întreprinderilor industriale sensibile la orice schimbare. 3. Criza financiară: moneta spaniolă este supragarantată (100%) în ceea ce privește acoperirea metalică și totuși se elatină. O cauză ar fi politica teaurizatoare a Spaniei, fruct al concepției mercantiliste spaniole care a stânjenit progresul și expansiunea economică a acestei țări. Turburările politice deasemenea au influențat situația monetară și a creditului spaniol intern și extern.

4. Autonomismul. Provinciile spaniole manifestă tendințe centrifugale. 5. Criza crizei spaniole, caracterizată prin neseriozitatea donchisotească a mișcărilor revoluționare.

Criza Ungară. În Ungaria umblă căminii cu colaci în coadă, iar conții și baronii feudali sburdă ca iezii. Nu de mult cam pe la 24 August, magnații Unguri au jucat un frumos cadril politic, schimbându-și grațios puterea între dânsii. Și întrucât sunt prea democrați sau prea revoluționari, au hotărât să mențină mai departe regimul „libertăților” cetățenești. Cauza schimbării „de regim” (contele Károlyi este un progresist convins) este criza... financiară. Un crunt dezechilibru bugetar. Șah la slujbași și săraci. Poporul, adică cei 7 milioane de gladiatori triști cum îi numește Szabo Dezső mărăie întinși cu botul pe labe. Conții vreau revizuirea tratatelor de pace, dezechilibrând bugetul, iar poporul vrea revizuirea constituției. O ușoară nepotrivire.

Criza Portugheză. A fost și s'a isprăvit. A fost un pic de răsmeriță, dar măsurile drastice ale guvernului au sufocat-o în sânge. Revoluționarii portughezi sunt lipsiți de simțul proporțiilor și n'au ajuns încă să cunoască pericolul armelor de foc. De ce a izbucnit revoluția în Portugalia? Se zice că din cauza dictaturii. Credem că sunt alte cauze, mult mai însemnate. De pildă, cauze economice. Atâta vreme cât vor subzista aceste cauze, răsmerița o să se nască din nou.

Criza Germană. Staționară. Încercările de ameliorare sunt simple paliative. Extremele politice o complică și o agravează. Un dezechilibru bugetar și mai ales un dezechilibru al forțelor de producție. Numai dispariția completă a muncitorilor șomeri (5 milioane) ar înviora situația. Industria germană are o capacitate productivă colosală, dar lipsesc debuseii. Criza de supraproducție, șomaj, mizerie, anchiloză, spaimă pre-revoluționară. Nu se poate construi un tablou complet. În problematica contemporană, criza Teutonilor civilizați și până mai ieri bine hrăniți, ocupă aproape tot volumul preocupărilor oamenilor cu răspundere ai

sistemului economiei capitaliste. Nemții, dacă își vor menține calmul și vor ști să exploateze situația lor de bolnavi privilegiați, vor trăi câteva vreme ca niște băieți de bani gata. Nu se știe însă câtă vreme Rușii vor mai face export de spaimă pentru burghezii timorați ai Europei, alimentând moara nemțească.

Pactul de neagresiune: Franco-Ruso-Polono-Român. Se negociază un „vast” pact de neagresiune, între puterile mai sus menționate. Actorii principali ai negocierilor privind liniștea Europei bătrâne și mucedee, sunt Francezii și Polonii. Românii sunt a 5-a roată la car. Prea lunga suzeranitate turcească, ne-a obișnuit cu situația inferioară de tutelaj, iar guvernul de astăzi și-n această privință este păstrătorul datinei străbune.

Pactul privește atât orânduirea politică cât și economică. Fie că pactul se va realiza, fie că nu (condițiile propunerilor franco-polone sunt de natură a împiedica realizarea pactului), Rușii nu vor renunța la planurile lor de expansiune economică și mai ales la metodele lor.

Dumpingul este o formă de luptă economică care se potrivește cu caracterizarea lui Marx: Artileria prețurilor mici. Eforturile rusești n'au ajuns încă să poarte timbrul acțiunilor resemnate și de capitulare. Lupta prin mijlocul formal al pactelor este și neserioasă și ridicolă, intențiunile conducătorilor republicii roșii fiind arhicunoscute. Pactele de neagresiune în general sunt bune pentru micii rentieri, care se mângăie cu iluzii, și doresc un singur lucru: să moară acasă, în pace și liniște.

Criza pământului întreg. Întreg pământul este punctat cu nevrăgice puncte roșii. Lîmbi de foc îi îmbujorează fața. Trebuie să sufere crunt în măruntaiele ei bătrâna planetă, căci așa arată rozeola epidermei sale. Cutremure, inundații, greve, răscoale, revoluții, foamete, toate acoperite într'un voal de ură ciudată. O—

Apel către abonați.

Greutățile financiare prin care trecem ne constrâng a face un nou și călduros apel către toți abonații și prietenii ziarului nostru, spre a ne veni în ajutor prin achitarea la timp a abonamentului.

Nu suntem ziar comercializat, „Chemarea” este o tribună liberă unde se spovedește generos generația tânără a Ardealului, care astăzi mai mult ca oricând are nevoie de trambite prin care să-și strige durerile și aspirațiile.

Ziarul „Chemarea” înseamnă plămânii prin cari respiră tineretea Ardealului și prin care se talmăcește cu elan și curaj evanghelia nouă a României Noi, pe cari o dorim mai puternică și mai fericită decât astăzi.

Nu precupețiți acea derizorie sumă de 200 lei cât costă ziarul „Chemarea” pe un an întreg și gândiți-vă că prin împlinirea acestei modeste datorii salvați existența unui ziar, care astăzi este mai necesar ca oricând.

Cine ne înțelege, suntem siguri că va răspunde fără întârziere apelului nostru venindu-ne în ajutor.

Durere, am constatat că s'au găsit chiar unii membrii ai partidului nostru și ai „Chemării”, cari au refuzat plata abonamentului.

Acestor partizani politici ne permitem să le atragem în mod cel mai respectuos atențiunea că nu e frumos gestul ce l'au făcut și că dacă nu-și vor împlini datoria la timp, vom fi siliți deocamdată să le publicăm numele în ziar spre a-i aduce la cunoștința publică, iar după aceea să-i dăm pe mâna avocatului ziarului.

Am regreta foarte mult dacă va trebui să aplicăm aceste procedee și de aceea facem acest ultim și fierbinte apel către toți abonații noștri, să-și achite ne-întârziat abonamentul.

Administrația.

Primăria Municipiului Cluj.

No. 15747—1931.

Publicațiune de licitație.

Primăria Municipiului Cluj, publică licitație pentru furnizarea materialelor de uzinaj necesare întreținerii mașinelor și camioanelor sale până la sfârșitul anului curent, după cum urmează:

1. 25.000 litri benzină dens. 735/40 la 15° C.
2. 2000 kgr. ulei regal 000.
3. 400 kgr. valvolină.
4. 100 kgr. vaselină.
5. 150 kgr. petrol.
6. 220 kgr. ulei special pt. mașini de lux.

Licitația va avea loc în ziua de 10 Septembrie 1931, ora 11 a. m.

Ofertele se vor înainta Comisiei de Licitații a Municipiului Cluj (camera 5 a Primăriei) în plic închis și sigilat, împreună cu garanția de 5% a sumei oferită depusă în numerar sau efecte de stat la mâna președintelui. Cautel de sarcini și devizul se pot vedea la biroul Atelierului Central Calea Traian No. 19.

Cluj, la 12 August 1931.

Președintele Comisiei Interimare a Municipiului Cluj.

REDACTOR RESPONSABIL:
BAZIL GRUIA